

Raineris Marija Rilke

POEZIJA II

ALYVŲ SODAS

Tarp medžių visas pilkas kopė jis į kalvą,
paskendęs pilkumoj alyvų dulkinų,
ir panarino dulkių pilną galvą
į karštas dulkes degančių delnų.

Galiausiai tai. Jau paskutinis mirksnis.
Turėsiu eit – dabar, kai apanku.
Kodėl tu nori iš manęs išgirsti, –
esi tu, jei tavęs nebetenku.

Neberandu tavęs. Nesi tu manyje
nei kituose. Nei šitame akmenyje
nėra tavęs. Aš vienas kelyje.

Aš vienišas likau, žmonių suėmęs gėlą, –
ją per tave sumažinti norėjau.
Tavęs gi nebėra. Bevardė gėda...

Sakys vėliau, kad angelas atėjo.

Kodėl gi angelas? Ak, tai naktis
atėjo medžių lapais iškilniai,
per sapną sujudėjo mokiniai.
Kodėl gi angelas? Ak, tai naktis.

Nebuvo ta naktis nepaprasta –
jų praslenka šimtai nepastebėtų.
Miegojo šunes, vėso akmenys greta.
Ak, laukė ji, liūdna ir prislėgta,
kol vėlei rytas ją pakeis iš lėto.

Nelanko angelai tokių meldėjų,
ir neateina didžios naktys pranašysčių.
Prapuolantiems dar niekas nepadėjo,
nusigręžia tėvai atsižadėję,
ir išgena juos motinos iš įsčių.

KARUSELĖ

Liuksemburgo parkas

Su stogu skrieja apvalus šešėlis,
žirgai spalvoti sukasi ratu,
visi visi iš tų keistų kraštų,
kur atilsio nėra nė valandėlės.
Nors įkinkytas į vežimą tas arklys,
vienok prarast žvalumo nesirengia.
Šalia raudonas piktas liūtas žengia
ir baltas baltas atsargus dramblys.

Ir elnias čia, visai tarsi miške,
tik pabalnotas, o nuo balno moja
maža mergytė, mėlyna tokia.

Ant liūto gi berniukas baltas joja,
rankutėm karčių laikos, nes žvėris
dantis jam rodo ir, berods, riaumoja.

Ir baltas baltas atsargus dramblys.

Ir sukasi, ir lekia ant žirgų
mergaitės šviesios, jau beveik išaugę
iš tų linksmųjų; ir tarytum laukia,
žvilgsniu ieškodamos kažko kažkur...

Ir baltas baltas atsargus dramblys.

Ir viskas mirga, sukasi ir skrieja
beprasmiškai visai – be atvangos.
Raudona, žalia, pilka susilieja –
ūmai sušvinta profilis blyškus,
ir šypsena tai mirga – priartėja,
tai vėl nutolsta... Aklas vėjas –
žaidimas, kvapą gniaužiantis, svaigus...

Vertė Janina Degutytė

POETAS

Jau tolsti, akimirka, tolsti...
Tu sparnais baigi mane užplakti.
Kam burna, kam žodžiai palikti?

Kur man dėt savo dieną ir naktį?

Nei namų, nei meilės – ir kame
žemėje vieta man ir paguoda?
Jei save daiktams atiduodu,
tai jie vėl gražina mane.

Vertė Janina Degutytė

POETAS

Tu palieki mane, valanda.
Tavo sparnai man veria žaizdas.
Ką dabar vienas – su savo burna?
savo naktim? ir savo diena?

Neturiu mylimos nei namų
pasaulyje visame.
Kiekvienas daiktas, kurį imu,
tampa brangus ir išduoda mane.

Vertė Henrikas Nagys 1995

Rievėm besivijančiom gyvenu –
per daiktus jos plyti.
Gal paskutinė ir nepalies delnų,
bet geidžiu išbandyti.

Ir skrieju į Dievą, tą kuorą aukštą,
virš tūkstantmečių visų.
Ir nežinau, kas – audra ar paukštis,
ar giesmė esu.

Vertė Janina Degutytė

RUDUO

Tie lapai krenta krenta iš skliautų,
lyg vystų danguose didžiuliai sodai;
jie krenta ir likimui pasiduoda.

Ir naktimis apsunkus žemė puola
vienatvėn iš visų visų žvaigždžių.

Visi mes puolam. Ir šita ranka.
Ir jų visų, pažvelk, toks pat likimas.

Bet Vienas tą visuotiną kritimą
prilaiko nuostabiai švelnia Ranka.

Vertė Henrikas Nagys 1940–1995

RUDUO

Vis lapai krenta, krenta, lyg plačių
dangų tolybėj vystų sodai: mestas
kiekvienas lapas kaip neigimo gestas.

Ir žemė krenta į naktis ramias tas
sunki vienatvėn iš visų žvaigždžių.

Visi mes krentam. Ši ranka štai kris.
Ir kur tik žvelk, visur kiti krist ima.

Ir visgi Vienas laikos: tą kritimą
visų taip švelniai laiko rankom Jis.

Vertė Jonas Juškaitis

VIENATVĖ

Tartum lietus yra vienatvė.
Ji keliasi nuo jūros prieš pat naktį,
nuo lygumų, nuo tolimų, į platų,
į savo dangų – į namus tikrus.
Tada ant miesto krenta kaip lietus.

Apyaušrio valandomis jis ima lyti,
kai visos gatvės pasitinka rytą,
kai kūnai nieko neatradę tyliai
atsiskiria liūdni ir nusivylę,
kai žmonės neapkenčią vienas kito turi
lovoj bendroj miegot, – tada į jūrą

atgal su upėmis vienatvė srūva.

Vertė Henrikas Nagys 1947–1995

VIENATVĖ

Vienatvė kaip lietus per tylą.
Prieš vakarą nuo jūros ji pakyla
aplink po lygumų platybę plyną
į dangų, kur vienatvei visada vieta.
Tik iš dangaus į miestą krinta visada.

Pratrūksta lyti tą dvilytį laiką,
kai visos liūdnos gatvės laukia ryto
ir kūnai, apkabintus kūnus laikę,
neradę nieko, nusivylę krito,
kai žmonės neapkenčia vienas kito
ir lovoj du *vienoj* miegoti turi:

tada su upėmis vienatvė teka jūrai...

Vertė Jonas Juškaitis 1995